

NEUVĚRITELNÉ JUBILEUM

Zůstat v jednom zaměstnání na jedné židli po půl století - to se hned tak každému nepodaří. MUDr. Blanka Ptáčková nastoupila do brněnského Onkologického ústavu na Žlutém kopci 2. ledna 1950 a na gynekologickém oddělení zůstává dosud. Přežila patero změn názvu ústavu, sedm ředitelů přišlo a odešlo, změnilo se několikrát zařazení ústavu, měnili se i přednostové gynekologického oddělení, ale MUDr. Ptáčková zůstala. Zůstala oblíbená u svých nemocných pro svou neustálou péči a starost, pro svůj laskavý přístup i patřičnou odbornost. Svá pozorování a zkušenosti proměnila v přehršlí přednášek a publikací jak v cizině, tak i v tuzemsku. Většina se týkala výsledků léčby gynekologických nádorů jak samotnou radioterapií tak i multimodálními postupy. Když nastupovala do ústavu, chemoterapie se teprve rodila a začínalo se s cyklofosfamidem. Dr. Ptáčková byla u všeho, co se od té doby v chemoterapii událo. Zažila první antracykliny, senzační tažení platiny, byla to ona, která poprvé v ústavu podala Taxol a později pracovala s topotecanem. Když přišla do ústavu, ozařovalo se kobaltem a prováděly se manuální aplikace radiových zářičů. Během svého působení v ústavu pak zažila stavbu pověstné stříbrné polokoule v zahradě onkologického ústavu a instalaci prvního betatronu, poté lineární urychlovače, experimenty s ozařováním v hypoxii a neutronovým zářením kalifornia až po Seletron. Spolupracovala s chirurgy i s radioterapeuty a pomáhala prosazovat multimodální postupy v onkologické léčbě. Spolupracovala s FIGO a její zásluhou byly výsledky léčby pravidelně publikovány v Annual Reportu. Přispěla také ke zlepšení metod jak diagnostiky tak i terapie těchto nádorů. Po celá léta si vedla „soukromou“ kartotéku, ve které dokázala kdykoliv najít cokoli v své dlouholeté praxi. Po celá léta patřila k těm nemnoha lékařům v ústavu, kteří osobně zažili případy, o nichž mladší kolegové četli už jen v literatuře. Přes přibývajících roky dr. Ptáčková neustále studovala a měla přehled o všem možném co bylo publikováno v zahraniční literatuře. Nepatřila k lidem, kteří byli vysíláni na kongresy za zásluhy ani k těm, kteří těžili ze spolupráce s farmaceutickými firmami. Přesto cestovala stále a navštívila řadu významných onkologických kongresů po celém světě. Jenže cestovala za své a na kongresy si brala dovolenou. Celá léta chodila do práce v 7 hodin ráno mezi prvními a odcházela zase v sedm, jenže večer a jako poslední. Po celá léta pracovala na lůžkové části gynekologického oddělení i na ambulanci a nebyla výjimka, když vyšetřila za den 70 pacientek. V chodbách ústavu se už šefilo, ale před ambulancí dr. Ptáčkové stále čekaly i ty poslední pacientky až je dr. Ptáčková vyšetří a pomůže jim třeba jen i laskavým slovem a trochou porozumění. Bylo jí už přes sedmdesát, když dostala do pracovního počítače a začala na něm psát své přednášky a články a dělat výkaznictví pro pojišťovnu.

Léta jsou neúprosná a v určitou chvíli i brilantní chirurg pozná, že už nadržuje skalpel tak jistě jako kdysi. Ani dr. Ptáčková už neambuluje denně od rána do pozdního večera a nechodí po večerech kontrolovat jak kapou infúze cytostatik. Přesto každý den, jako celá léta přichází do svého ústavu, kam nastoupila právě před padesáti lety.

Za všechnu tu práci a obětavost jí patří dík nás všech, kolegů bývalých i současných, pacientek žijících i těch, které již odešly. Přejeme paní doktorce Ptáčkové ještě dlouhá léta ve zdraví a spokojenosti.

Za všechny

MUDr. Miloš Konečný, CSc., bývalý primář radioterapie

MUDr. Zdeněk Tesařík, bývalý primář gynekologie